

Μια δικτατορία θα μας σώσει (Που 'σαι ρε Παπαδόπουλε...)

«Δανείστηκα» τον τίτλο του θέματος, από μια αποστροφή του λόγου ενός γνωστού μου, όταν μεταξύ τυριού και αχλαδιού, συζητούσαμε για την επικαιρότητα και την επικίνδυνη κατηφόρα που έχει πάρει η χώρα στις μέρες μας. Φυσικά μια τέτοια επίκληση, προκαλεί ποικίλα συναισθήματα. Για να είμαι ειλικρινής, εγώ ένιωσα έκπληξη, γιατί αυτόν που ξεστόμισε αυτή τη φράση, μόνο δεξιό, χουντικό και «εθνίκι» δεν μπορεί να τον πει κανείς. Δηλωμένος αριστερός είναι. Εξέφρασε απόψεις, που θα έκανε ακόμη και ακραιφνείς οπαδούς του Παπαδόπουλου, να νιώσουν μετριοπαθείς.

Ας σταματήσω όμως εδώ την αναφορά στα λεγόμενα του γνωστού μου, για να μην θεωρηθεί ότι «οχυρώνω» την γνώμη μου πίσω απ' την δική του. Θα πω ευθαρσώς την δική μου άποψη...

Είναι κοινή διαπίστωση ότι πάμε κατά διαόλου. Ο απλός κόσμος, βλέπει να γίνονται πράγματα γύρω του, για τα οποία νιώθει ανίσχυρος να αντιδράσει. Ο εκφυλισμός, ο αφελληνισμός, η εγκληματικότητα, η διαφθορά και κυρίως η ατιμωρησία γνωρίζουν ημέρες «δόξας». Η ξεφτίλα και η κατρακύλα μας δεν έχει σταματημό. Δεν υπάρχει περιστατικό, κάθε μέρα που περνά, που να μην τα επιβεβαιώνει όλα αυτά. Μας κυβερνούν άνθρωποι ανίκανοι (ενίοτε κι αμόρφωτοι), άνθρωποι μαριονέτες, που φροντίζουν να διατηρούν την εξουσία τους χάρις στο αθάνατο ρουσφέτι. Η εθνική κυριαρχία χάνεται αργά, αλλά σταθερά. Πράγματα που θα φαίνονταν αδιανόητα πριν μερικές δεκαετίες, σήμερα θεωρούνται δεδομένα. Βρισκόμαστε σε μια κατάσταση υπνηλίας, σ' έναν λήθαργο. Αυτό σημαίνει ότι η προπαγάνδα αποδίδει καρπούς. Στην πραγματικότητα ζούμε μια δικτατορία με τον ψευδεπίγραφο τίτλο της δημοκρατίας. Όπως όμως έχει πει και κάποιος, *«Αυταπατώνται όσοι νομίζουν ότι υπάρχει δημοκρατία. Η μοναδική μέρα δημοκρατίας, είναι η μέρα των εκλογών».*

Η θέση του Έλληνα πολίτη σ' αυτή την φαρσοκωμωδία, είναι όμως σημαντική: Είναι αυτός που πληρώνει συνεχώς τον λογαριασμό. Και τον πληρώνει συνεχώς, τουλάχιστον μετά την μεταπολίτευση. Όλα τα λαμόγια που στην διάρκεια της δικτατορίας, κάναν «αντίσταση» από τις βίλες του εξωτερικού, χρίστηκαν «σωτήρες» του έθνους και της δημοκρατίας. Κι έκτοτε βαλθήκαν να μας

ρουφήξουν το αίμα και να μας πηδάνε ανηλεώς, ενίοτε κι άνευ σιέλου, στο όνομα της «δημοκρατίας». Μας «έσωσαν» όμως... Μας «έσωσαν» από την δικτατορία...

Το μόνο παρήγορο σήμερα, είναι πως ο Έλληνας, ανεξαρτήτως κομματικής ταυτότητας, αρχίζει και ξυπνάει κάπως, διαπιστώνοντας πως όλα τα γουρούνια έχουν την ίδια μύτη. Είναι ανίσχυρος όμως και αλυσσοδεμένος. Η «νάρκωση» είναι δυνατή. Εξακολουθεί να είναι εξαρτημένος απ' τα παπάρια των πολιτικάντηδων. Υπάρχει βλέπετε και το -δικαιολογημένο ως ένα βαθμό- αίσθημα της αυτοσυντήρησης και επιβίωσης. Η ζωή για τους πολλούς είναι σκληρή. Ακόμη και τα 500-700 ευρώ που θα εξασφαλίσει κάποιος εργαζόμενος σε κάποιο εργοστάσιο με την παρέμβαση ενός βο(υ)λευτή, είναι ανάσα ζωής. Αυτοί είναι οι «τυχεροί». Κάποιοι άλλοι, εργάζονται και για πολύ λιγότερα. Την ίδια στιγμή, που ο ίδιος βουλευτής -που είναι εξαιρετικά αμφίβολο αν έχει ιδρώσει ποτέ ο κώλος του απ' τη δουλειά- και η «αυλή» των διάφορων παρακοιμώμενων, ζουν πλουσιοπάροχα από το υστέρημα του ελληνικού λαού, το οποίο κατασπαταλούν και καταχρώνται, δίχως να λογοδοτούν, αλόγιστα και χωρίς καμμία φειδώ. Χωρίς καμμία αναστολή. Χωρίς καμμία ντροπή.

Όταν υπήρχε η δικτατορία του Παπαδόπουλου, ήμουν παιδί. Δεν έχω μνήμες, για να πω υπεύθυνα, ότι ήταν κάτι κακό ή καλό. Στις μέρες μας όμως, μπορώ να εκφέρω γνώμη για το εξής: Η δικτατορία είναι σίγουρα υπεύθυνη για ένα πράγμα: Γέννησε έναν σωρό «αντιστασιακούς», πολιτικούς και μη, που μας κάτσαν στον σβέρκο σαν τις βδέλλες, στο όνομα της «δημοκρατίας». Κι εμείς θα πρέπει συνεχώς να τους εξαργυρώνουμε την «αντίστασή» τους. Πρέπει να τους βλέπουμε σαν «ιερά τοτέμ».

Ερχόμαστε λοιπόν μπροστά στο δίλημμα: Δικτατορία με επικάλυψη δημοκρατίας, ή αυθεντική δικτατορία;

Απαντώ ευθέως: Την αυθεντική. Σαν κύριο επιχείρημα, θα επικαλεστώ την άγνοιά μου. Την γιαλαντζί δικτατορία την γνώρισα και δεν μου άρεσε. Ας δοκιμάσω και την γνήσια λοιπόν, για να έχω κι ένα μέτρο σύγκρισης. Να μπορώ να κρίνω εκ του ασφαλούς κι εκ πείρας.

Θα ήθελα, σ' αυτό το σημείο, να επιστρέψω στην περίοδο της δικτατορίας που αφορά τον Γεώργιο Παπαδόπουλο. Όπως προείπα, γεννήθηκα εν μέσω τις δικτατορίας και δεν έχω μνήμες. Όλοι μας, όσοι γεννηθήκαμε από τότε και μετά, βασιζόμαστε στις μαρτυρίες κι εμπειρίες των άλλων. Το βασικό μέσο αυτής της πληροφόρησης, είναι τα ΜΜΕ. Η πληροφόρηση αυτή όμως είναι ολοφάνερα

μονόπλευρη και απροκάλυπτα μεροληπτική. «Φτου κακά» και «πιπέρι στο στόμα», σ' όποιον διανοηθεί να εκφέρει κάποιον καλόν λόγο για την περίοδο αυτή, που βαφτίζεται αυτομάτως «χουντικός» και «φασίστας». Ακόμα κι η εργασία στον δημόσιο τομέα επί δικτατορίας, χρησιμοποιείται απ' τους διάφορους «αντιστασιακούς» και τιμητές της δημοκρατίας, ως επιβαρυντικό στοιχείο, όταν πρόκειται να σπιλωθεί κάποιος. Και ποιοι μιλάνε; Μιλάνε αυτοί που φεύγαν νύχτα απ' την Ελλάδα με διαβατήρια που τους χορηγούσε ο Παπαδόπουλος, για να κάνουν «αντίσταση» απ' το εξωτερικό.

[Η πληροφορία πως ο «αντιστασιακός» Ανδρέας Παπανδρέου -που με το πρώτο χαστούκι «κάρφωσε» τους συνεργάτες του- τα «έκανε» πάνω του απ' τον φόβο του, την ώρα που προσπαθούσε να διαφύγει την σύλληψη ως «κεραμιδόγατος», ελέγχεται ως προς την ακρίβειά της]

Το φεγγάρι όμως δεν έχει μόνο μια πλευρά. Έχει και την άλλη που δεν φωτίζεται, και δεν φωτίζεται ούτε απ' τα φώτα των προβολέων των ΜΜΕ. Ο απλός κοσμάκης, σε ένα πολύ σημαντικό ποσοστό, δεν έχει την ίδια άποψη με τους «αντιστασιακούς». Θεωρεί ότι ο Παπαδόπουλος έκανε κι αρκετά καλά πράγματα, που οι «αντιστασιακοί» είτε επιμένουν να αγνοούν επιδεικτικά, είτε φροντίζουν ν' απαξιώνουν με κάθε τρόπο. Ειδικά η επαρχία και η αγροτιά ανάσανε με την διαγραφή των χρεών. Η περίοδος αυτή, όσο κι αν θέλουν να το αγνοούν πολλοί αποτέλεσε μια περίοδο οικονομικής ακμής για την Ελλάδα και οργασμού ανάπτυξης. Ο Παπαδόπουλος στην απολογία του, στην δίκη της χούντας, το 1975, έκανε σαφή αναφορά, στο τι παρέλαβε και τι παρέδωσε. Και τι σύμπτωση... Όλα σχεδόν τα «αφιερώματα» που γίνονται για την πτώση της δικτατορίας, φροντίζουν να «εξαφανίζουν» αυτό το απόσπασμα της απολογίας του.

Οι περισσότεροι αγνοούν, ότι ο Παπαδόπουλος προσπάθησε να αποκόψει τον ομφάλιο λώρο με την Αμερική κι αυτό το πλήρωσε. Αγνοούν ή παρακάμπτουν ελαφρά τη καρδία, πως πριν ανατραπεί από τον «εξαπατηθέντα» Ιωαννίδη, είχε ήδη προκηρύξει εκλογές και μετάβαση σε καθεστώς δημοκρατίας. Και μια μικρή λεπτομέρεια, που οι κομμουνιστές αποφεύγουν επιμελώς να αναφέρουν, γιατί θα χαλάσει την εικόνα του στυγνού αντικομμουνιστή: Ο δηλωμένος αντικομμουνιστής Παπαδόπουλος, ήταν ο μοναδικός στρατοδίκης που δεν ψήφισε υπέρ της εκτέλεσης του «ήρωα» της Αριστεράς, Νίκου Μπελογιάννη (άλλη «μούφα» αυτή, που δεν είναι όμως του παρόντος).

Απ' την άλλη πλευρά, πολλά θα μπορούσε να καταλογίσει κάποιος στον Παπαδόπουλο και την δικτατορία του. Αυτό όμως που δεν μπορεί να του καταλογίσει κανείς, είναι η ευθυνοφοβία. Δεν μπορώ να διανοηθώ κάποιον

σύγχρονο πολιτικό να λέει:

Εάν εκτιμάτε ότι υπάρχει κάποια πρόθεση δι' ό,τι διεπράχθη, αποδώσατέ την ολόκληρον εις εμέ. Ζητήσατε την ιδικήν μου καταδίκην εις θάνατον. Χαρακτηρίσατέ με ως τον ειδεχθέστερον των εγκληματιών...

Στείλατε εμέ κύριοι Δικασταί εις το απόσπασμα. Στείλατέ με δια να ηρεμήση επιτέλους αυτή η χώρα. Ας μη σπείρωμεν άλλο μίσος, άλλο πάθος εις τον τόπον αυτόν.

Φτάνει αυτό το οποίον έχει σπαρεί μέχρι της στιγμής. Το περισσότερο ίσως πνίξει τα παιδιά μας και θα είναι αργά όταν το καταλάβωμεν διά να το ξεριζώσουμε...

Είμαι ενώπιόν σας. Είμαι διατεθειμένος να συμβληθώ με το κεφάλι ψηλά εις το εκτελεστικόν απόσπασμα.

Ετελείωσα.

Διαβάζοντας αυτά, μου έρχεται στο μυαλό η στερεότυπη δήλωση των σύγχρονων πολιτικών, που μετά από κάθε λαμογιά που έρχεται στην επιφάνεια, ξεστομίζουν με ύφος και θράσος χιλίων πιθήκων ένα «αναλαμβάνω την πολιτική ευθύνη» και καθαρίζουν... Δεν παραιτείται κανένας, δεν τιμωρείται κανένας, δεν πάει φυλακή κανένας. Τόσο απλό... Με αυτή τη δήλωση, μπαίνουν όλοι οι κλεφταράδες και οι απατεώνες στην κολυμβήθρα του Σιλβάμ και βγαίνουν εξαγνισμένοι, έτοιμοι για νέες «μάσες». Γι' αυτούς δεν υπάρχει ποινική ευθύνη. Μόνο πολιτική. Δηλαδή καμμία.

Κλείνοντας, δεν μπορώ να μην κάνω μια αναφορά στην μικροψυχία των «δημοκρατών» πολιτικών μας. Είναι γνωστό, ότι ο Παπαδόπουλος, συνεπής στις ιδέες του (με τις οποίες μπορεί να συμφωνεί ή να διαφωνεί κανείς) και στην ανάληψη των ευθυνών του, ουδέποτε δέχθηκε να υπογράψει αίτηση για απονομή χάριτος, ούτε επικαλέστηκε ποτέ «ανήκεστο βλάβη» για να αποφυλακιστεί. Υπήρξαν όμως κάποιες πρωτοβουλίες άλλων, μετά από αρκετά χρόνια για να

αποφυλακιστεί. Αρχικά, ο Κωνσταντίνος Μητσοτάκης, ως πρωθυπουργός, κίνησε αυτή την διαδικασία, αλλά συνάντησε την σθεναρή άρνηση του τότε Προέδρου της Δημοκρατίας, Κωνσταντίνου Καραμανλή. Ο «εθνάρχης» (μην ξεράσω) επέδειξε όλη την μικρότητά του, μόνο και μόνο για να μην φανεί ανακόλουθος με την ιστορική του δήλωση, «όταν λέμε ισόβια, εννοούμε ισόβια». Κι αυτό, όταν οι χασάπηδες, Φλωράκης και Βαφειάδης, που δρώντας ξενοκίνητα έχυναν αθώο ελληνικό αίμα, βρισκόταν ήδη, με «δόξα και τιμή», στην ελληνική Βουλή, προφανώς γιατί κάτι τέτοιο θεωρήθηκε μέγιστη «υπηρεσία» προς την πατρίδα. Όταν το 1996, ο Παπαδόπουλος ασθένησε σοβαρά, η σύζυγός του και ο γιος του, ζήτησαν από την κυβέρνηση Κωνσταντίνου Σημίτη (επικαλούμενοι την επιείκιά της), την αποφυλάκισή του, υπογράφοντας αυτοί την αίτηση χάριτος. Ο Σημίτης απέρριψε το αίτημα (άλλος «αντιστασιακός» του γλυκού νερού κι αυτός). Τα «ωραία» όμως δεν τελειώνουν εδώ. Ο Παπαδόπουλος πέρασε τα τρία τελευταία χρόνια της ζωής του στην εντατική φρουρούμενος(!!!), όπου και πέθανε τον Ιούλιο του 1999.

Καταπληκτικό;

Η «δημοκρατία» μας κινδύνευε από έναν άνθρωπο που βρισκόταν με το ένα πόδι στον τάφο, ενώ δεν κινδυνεύει απ' αυτούς που έχουν και τα δυο χέρια στην τσέπη μας. Απ' αυτούς που έχουν ξεπουλήσει τα πάντα σ' αυτόν τον έρμο τόπο που λέγεται Ελλάδα. Απ' αυτούς που έχουν αναγάγει την ατιμωρησία σε υπέρτατη αρχή. Απ' αυτούς που έχουν μετατρέψει και τυπικά τη χώρα σε προτεκτοράτο με το όνομα «Μπανανία». Απ' αυτούς που σε κάνουν να ντρέπεσαι να δηλώνεις Έλληνας. Κι έτσι που πάμε, κάποτε θα αποτελεί και ποινικά κολάσιμη πράξη...

Πάμε τώρα όλοι μαζί: Ζήτω η Δημοκρατία μας και το ανθρώπινο πρόσωπό της!

Α! Παραλίγο να το ξεχάσω: Ζήτω και το έθνος!

(Ποιο έθνος όμως;...)